88. ՋԵՅՐԱՆԸ

Իլալ ա, չիլալ մին թաքավեր։ Ուրան գյանքըմը օզալ ա մին ջեյրան սաղ փռնե, կրեցալ չի փռնե։ Մթկրմը տիրալ ա տուս կյա հանդ, հուր կլխավ ջեյրանը լոք տա, ընդրան սպանե։ Ուրան էլ իրեք տղա յա իլալ։ Տղերքյը հանդրմը կըրացալ չըն փռնին։ Կուճի տղան էլ ա էտ խոսկեն ղաբուլ կացալ, ամմա ջեյրանը ամման վախտ ուրան կլխավն ա լոք տվալ։

Էտ կուճի տղատ վաղ ա տամ ջեյրանեն հետան, թա փռնե, ջեյրանը նի յա մննում մին դրրբրդա։ Էտ տղան դրմալ թխրմ ա, կլոխը կտրըմ։ Վրդան մին թիքյա մնամ ա, պիրում ա քվորը տոն, քցում մին վեր։ Հորն անա վրխելան նհետ էտ տղան քրվորը յոր ա օնրմ, ճոկ տեղ ապրրմ։

Ինքյը վրերս ա անում, քուր-ախպեր օտում ըն։ Մեհետ քուրը վերեն քշտավը քյինալիս մին սաս ա ընգուճավը ընգնրմ։

Ասրմ ա.— Ա՛յ ախճիգյ, ծեր տանը փլան յրջիգյրմը էնա ճար կա, քյինա պեր, վեղրս քսի, սղանամ։

Ախճիգյը քյինամ ա պիրում, ճարը քսում վեղը, ջեյրանը լվանում ա մին լալ տղա յա տեռնում, ասրմ ա.— Ա՛յ ախճիգյ, յրես քյրեզ օղում ըմ, եք մինտեղ ապրինքյ, քու ախպոր անա թաքուն։

Ապրում ըն, մին խոխա յա ինում։ Քուրը վախրմ ա ախպորը անա, խոխան տանրմ ըն տինում էն հրղրցրմը, վերավը պիտի ախպերը կյա։

Ախպերը վրրսրտրեղա կյալիս, ջհում ա էտ պարուրեն։ Պարուրը

յոր ա օնըմ պիրում տամ քվերը, թա պահե։ Քուրը պահրմ ա, մծրցնըմ։

Էս ջեյրան տղան, կնգանը ափաթը կտրում ա, ասըմ.— Եք քու ախպոր սպանինք, մունք տնստոն ապրինք։

Խոխան ըսկանըմ ա։

Ջեյրանն ասըմ ա.— Ցրես օց ըմ տռնլական, վեր քու ախպեր կյա, թա մղակավը նի մնե, կըլխան կծլական ըմ։

Առաչի օրը վեր խոխան տեսնըմ ա էտ տըղեն, կյամ ա, վազ ա տամ, ասըմ ա.— Դայի, թող օսերիտ նստիմ։

Նստըմ ա, օցը կծում չի։

Ջեյրանը տեսնըմ ա, վեր խոխան պենու սետ ա, կնգանն ասըմ ա. — Քու ախպոր անա հրցրու ցիրեկը հի՞շտեղ ա ինում, քյինամ, սպանիմ։

Էլհա խոխան ըսկանըմ ա, ցիրեկը քյինըմ ա հղեն կտրում, հորը սպանում։

Դային ասըմ ա.— Բալա, էտ հի՞նչ ամրուն ա։

Խոխան ասըմ ա.— Վեչինչ, ծետ ըմ սպանալ։

Կյամ ըն տոն, էտ խոխան դայուն քշտեն մորը խայտառակըմ ա, վեր ուրան ախպորը փորցանքների մաչ ա քցալ, մորը ըսպանըմ ա, ըտրանա ետը դային նան խոխան մինտեղ ըն կենըմ։

Խոխան մրծանըմ ա։ Ասըմ ա.— Դայի, հիշքան տու ինձ պահալ ըս, էնքան էլ յրես քյրեզ պիտի պահիմ։

Ըտրանք կյամ ըն մին լավ քաղաք։ Քըղաքեն տրուչը կոշտն ա քյինում։

Էտ տղան ասըմ ա.— Մին կործ տոք անիմ։

Թաքավերն ասըմ ա.— Հի՞նչ կործ տամ։

Ասըմ ա.— Քըռասուն ծի, քըռասուն ճորե տոք, ամեն օր քյինիմ փաղ անիմ։

Քյինամ ա ուրան հետե էրկու փութանոց մին կացեն շինիլ տամ, քյինըմ ծմակը փաղու. ճորեքը ծըռերան կապած ա ինըմ։ Քյինամ ա ճորեքը թա պիրի, պեռնե, տեսնըմ ա ճորե չի կա։ Մին բաբուռ քըռասուն ճորեն կերած, ընդեղ վըեննը։ Փռնըմ ա բաբուռը պեռնում, ինքն էլ մին մեծ ծառ շլակում, կյամ քաղաքը։

Թաքավերը լըղրպատառ ա ինըմ։ Ուրան նոքյարներեն ասըմ ա. — Էս տղեն կլոխը հարկավիր ա կերած, թա չէ ինքյը մեր կլոխը կօտե։

Տղեն կանչըմ ա կոշտը, ասըմ.—Ա՛յ տղա, փլան ծորումը հենգյդև կա, իրեք տարվա խարշս հալամ տվալ չըն, քյինա պեր։

Տղան ղաբուլ ա կենում, ասում ա.— Ցրես կքյինիմ, ամմա բաբուռը լավ պիտի պահիս։

Քյնամ ա տղան տրեսնում դեվերը նստոտած։ Մին դև ասում ա.— Հա՛, իմ քյըսօրվա թիքյաս եկավ։

Վեր իտի յա ասում, էտ տղան մին սիլլա յա տամ, դևը վեր ա ընգնում։

Տղան ասում ա.— Խարջը տվեք։

Դեվերը մնամ ըն ղղկլված, ասում ըն.— Խարջը տված ա։

Տղան առաչն ա անում, պիրում թաքավերեն կոշտը։
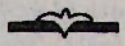
Կյամ ա տեսնում բաբուռը սոված ստակած, ինքյն էլ թաքավերեն, ընդրա ըխճկանը, կնգանը, ըսպնոտում ա։ Դային նան ինքյը քաղաքում տրռնում ըն թաքավեր, ուրանց հետե ապրում։